

Părerii și realități

Când îi auzim pe oameni vorbind, am crede că viața constă numai din părerii, dorințe și speranțe, în loc, așa cum este, de fapt, din realități. Unuia îi displace ceva. El condamnă imediat aceasta și explică cum *ar trebui* să fie, după părerea sa. Un altul caută să pătrundă esența lucrurilor și atunci găsește multe lucruri greșite și suspină, cum *ar putea* să fie cu totul altfel, numai de-ar fi oamenii altfel. Un al treilea este de concepție să vrea să obțină partea cea mai bună a împrejurărilor, dar *speră* că într-o zi *se va mai face* așa cum găsește el că este bine.

Dar cât de fără valoare este toată această vorbărie despre ce *ar putea* sau *ar trebui* să fie sau ce poate ar mai putea cândva să fie, cât de inutil pentru omul care poate muri mâine! Tu nu poți să ajuți pe nimeni dacă vei căuta să-l convingi cum *ar trebui* de fapt să fie. Și este nebunește să meditezi la cum *va fi* în curând, căci nu știm „ce va aduce o zi” (Proverbe 27.1).

Viața constă din realități. Pe ele trebuie să le privim în ochi și să acționăm în consecință și nu după părerile și așteptările noastre despre cum decurg lucrurile. Deci, dacă deja în legătură cu viața zilnică trebuie să ne bazăm pe fapte, cu atât mai mult în ceea ce privește realitățile divine! De fapt, nu există nimic mai adevărat decât Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt nu lasă deloc spațiu pentru părerile omenești. El îl pune pe om în fața faptelor de neschimbat, la care nu există nici neclarități, nici echivoci. El îi spune adevărul despre trecut, prezent și viitor, iar în fața acestor realități îi indică planul Său foarte exact.

În acest Cuvânt vorbește acest

„*un singur Dumnezeu*” (1 Timotei 2.5)

și acest Dumnezeu este adevărul absolut. Măreț, neatins de vuietul gălăgiei vieții de pe pământ, El este atent la tot ce se petrece aici jos și strădania Sa este să-l aducă pe om în legătură cu adevărul Său, în mijlocul a tot ce este încurcat și veșnic schimbător în această trecere a vremii. Fiul Său, Domnul și Mântuitorul nostru, i-a mărturisit la condamnarea Sa guvernatorului Pilat: „Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc *pentru adevăr*” (Ioan 18.37).

În acest scop, Dumnezeu Se prezintă întâi omului, într-un fel, prin aceea că îi spune cine este El: „Un Dumnezeu *drept*” (Isaia 45.21). Apoi se adresează oamenilor și le explică ce sunt ei:

„*Nu este nici unul drept,*

nici unul măcar, ... nu este nici unul care practică bunătatea.” „Nu este deosebite; toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.10 până la 23).

Cu aceste puține cuvinte, omul este pus în fața a două realități de cea mai mare importanță:

Dumnezeu este „drept și adevărat” (Deuteronomul 32.4) și:

Omul face parte din neamul despre care se spune: „*Nu este nici unul drept, nici unul măcar; ... Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefericiți; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar.*”

Nu contează deloc ce gândim noi, tu și eu, despre aceasta. *Dumnezeu* dă această sentință, El, Cel care „din locașul Său cel pregătit, El ia aminte la *toți* locuitorii pământului” (Psalmul 33.14) și care găsește printre ei numai păcat, vină, suferință și moarte din abundență, dar „*nici unul drept, nici unul măcar*”.

Da, faptul acesta este un adevăr de o gravitate zguduitoare, bun să-l ducă pe om la disperare. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!, El îi pune un altul alături. Prorocul Isaia, pe care mai sus l-am auzit vorbind despre „un Dumnezeu *drept*”, vorbește în același verset și despre un

Dumnezeu „*salvator*”. Dacă Dumnezeu ar fi *numai* drept, cum ar putea atunci un păcătos vinovat să-și ridice ochii spre El, Dumnezeul sfânt? N-ar trebui el să se teamă că va fi mistuit de mânia Sa și de sfințenia Sa? Dar în aceeași carte, care îi spune omului așa de necruțător adevărul despre el însuși, este scris și că la Dumnezeu există *iertare* pentru el.

Minunate contraste! - Păcat *împotriva* lui Dumnezeu în inima omului, răutate și vrăjmășie - Iertare *pentru* om în inima lui Dumnezeu! Și - cea mai minunată dintre toate faptele - harul *inundă* păcatul.

Dar cum poate un Dumnezeu drept să ierte păcatul? El poate numai pentru că

este un singur Mijlocitor

între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, mărturia fiind dată la timpul ei” (1 Timotei 2.5,6).

Astfel ne relatează Sfânta Scriptură despre un *Dumnezeu* drept, dar care este totodată un Dumnezeu salvator, despre un *păcătos*, care are nevoie de iertare, și despre un *Mijlocitor*, care Și-a dat viața ca preț de răscumpărare.

Să privim mai îndeaproape cum are omul parte de iertarea păcatelor. Dumnezeu nu poate să vadă păcatul. Prin urmare, mânia dreaptă și sfântă a lui Dumnezeu trebuie să vină peste păcătoși. Dar atunci, omul păcătos ar fi pierdut pentru toată eternitatea. Ce face Dumnezeu atunci? Pentru că nu vrea moartea păcătosului, El L-a trimis pe Fiul Său la cei pierduți și L-a făcut să sufere în locul lor. El L-a zdrobit, ca să-l salveze pe păcătos. Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a dat pe Sine Însuși la moarte, „un miel fără cusur și fără pată” [1 Petru 1.19], pentru noi și a purtat toată judecata în locul nostru. Pe cruce, locul care i se cuvenea păcătosului, pe El, „pe Cel care n-a cunoscut păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El” [2 Corinteni 5.21]. Acolo, toată mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului s-a descărcat asupra capului Său sfânt, nevinovat, și El a purtat toată vina. El a gustat moartea pentru noi și a fost pus în mormânt. Dar n-a rămas în mormânt. El a înviat ca biruitor asupra morții și a mormântului și Dumnezeu „L-a înălțat prin dreapta Sa ca Domn și Mântuitor” (Faptele apostolilor 5.31). Și acum „prin Acesta se vestește iertarea păcatelor” și „*oricine crede este îndreptățit în El*” (Faptele apostolilor 13.38,39). Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește niciodată de o îmbunătățire a omului sau a purtării sale. Dar „despre El”, citim în Faptele apostolilor 10.43, „toți profeții mărturisesc că, prin Numele Său, *oricine crede în El* primește iertarea păcatelor”.

Cât de diferită este această Evanghelie față de cea pe care omul și-o aranjează cu atâta plăcere pentru sine. Cât de cu totul altfel, cât de mult mai minunat și mai complex este adevărul divin decât sunt părerile și speranțele omenești! Dacă omul face tot ce poate, el speră că Dumnezeu va fi cândva îndurător față de el. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: La El „*este iertare*” acum, *în ziua harului* și aceasta cu toate că omul și-a umplut măsura păcatelor.

De aceea, nu mai spune ce ți se pare ție că este cel mai bine. Scriptura spune:

„Este o cale care pare dreaptă omului, dar la sfârșitul ei sunt căile *morții*” (Proverbe 14.12).

Toată inteligența omenească nu este în stare să inventeze o cale de scăpare din pierzare și nici nu are puterea să-și ducă planurile la îndeplinire. Mântuirea nu se obține niciodată prin purtare, oricâtă osteneală și-ar da omul ca să-L mulțumească pe Dumnezeu, ci numai prin *moarte*, dar moartea lui Isus, „Mielul lui Dumnezeu”. Numai El este calea spre Dumnezeu. Această realitate

le-o mărturisește Petru conducătorilor religioși ai poporului său, adunați la Ierusalim, cu cuvintele: „În nimeni altul nu este mântuire,

pentru că nu este sub cer nici un alt Nume

dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele apostolilor 4.12).

Aceeași realitate minunată o mărturisește Scriptura în cunoscutele pasaje:

„Cine crede în Fiul *are* viață eternă” (Ioan 3.36) și

„*Deci, acum nu este nici o condamnare* pentru cei în Hristos Isus” (Romani 8.1).

Nici toată forța armată a lui satan nu poate să zdruncine această realitate, nici scepticii unei lumi întregi nu pot s-o desființeze. Pentru că El, care este „adevărul”, a spus, și „Duhul adevărului” a confirmat-o: „*Nu este nici o condamnare* pentru cei în Hristos Isus”.

Dar care este situația celor care persistă în necredință? O, ei trebuie să pună la socoteală realitatea extrem de serioasă, că există o

„zi a mâniei”,

spre care se îndreaptă. „După împietrirea ta și după inima ta nepocăită”, îi strigă Dumnezeu celui care disprețuiește „bogațiile bunătății Lui”, „îți aduni *mânie, pentru ziua de mânie* și de descoperire a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după lucrările lui” (Romani 2.5,6).

Ziua harului se apropie de sfârșit. Și aceasta este o realitate de netăgăduit. Umbrele nopții judecății încep deja să învâluie pământul. Dar dragostea căutătoare a Mântuitorului încă îi spune păcătosului:

„Mai este loc” (Luca 14.22).

Da, Mântuitorul are în cer un loc pentru păcătosul care n-a avut pe pământ niciun loc pentru El.

Dumnezeu lasă să se vestească prin robul Său la sfârșitul Cuvântului Său, „Cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22.17).